
Schůzka s ďáblem

Je mrtvá?

Připadala si jako duch, neukotvený a křehký.

Vznáší se?

Vše kolem ní bylo jako v mlze, vybledlé a nehmotné. Možná byla v mlze, vybledlá a nehmotná ona sama, zatímco okolní svět pokračoval plný barev, jež neviděla, a zvuků, jež neslyšela.

Pokud ano, smrt byla stejná jako život. Jaký je mezi nimi rozdíl? Jestli ale... Nemohla být smrt jistým druhem svobody?

Ale svobody od čeho?

Na okraji její mysli něco jemně skřípalo jako drobné nehtíky – potřeba utéct a schovat se. Ale proč? Proč?

Jaký to mělo všechno smysl? Před čím by se potřebovala skrývat smrt? Mrtví mohou spát, nebo ne? Jenom spát, spát a spát.

A přesto měla pocit, jako kdyby se právě probudila, ještě omámená a otupělá.

Bloumala. Zmatená, jistě, ale taky lhostejná. Uvažovala, jestli se dostala do nebe, nebo do pekla. Na vybledlých barvách a mlhavých obrysech kolem jí připadalo cosi povědomého. Na barvách, které náhle byly tak syté, až od nich bolely oči, na tvarech najednou tak ostrých, že by se o ně mohla pořezat.

Pak opět vybledly a rozostřily se a ona z toho čerpala útěchu. Zvláštní, klidnou útěchu.

Ale... zachytila nějakou vůni, ano, ano, výraznou a smuteční vůni lilií. Krve. Lilií a krve, to určitě znamenalo smrt.

Měla by si prostě lehnout, lehnout a spát. Lehnout a odejít. Někdo jí určitě přijde říct, kam má jít dál a co má dělat. Nějaký anděl. Nebo ďábel.

Oboje pomyšlení – obraz, který jí probleskl myslí a který nějakým způsobem oba propojoval – ji rozechvívala, nelehla si. Může se mrtvý bát?

U dveří se zarazila a zůstala na ně zírat. Dovnitř, nebo ven? Ven, nebo dovnitř? Záleželo na tom?

Viděla ruku, která se natahovala po klíce. Byla její? Něco na ní bylo divného. Krev a lilie. Něco bylo divného i na klíce. Pohybovala se, vyklouzávala jí z dosahu, doprava, doleva, nahoru, dolů.

Jako nějaká hra, pomyslela si a mírně se usmála. Bude ji hrát.

Ruka sáhla po klíce a zase se stáhla. Znovu sáhla, hmátla doprava a doleva. Potom se sevřela kolem potměšilé kliky. Zasmála se... Ten zvuk zněl tence, kovově a jako kdyby přicházel z velké, převelké dálky.

Dovnitř, nebo ven, ven, nebo dovnitř.

Dveře se otevřely a ona jimi prošla.

Svět mrtvých byl jasný a temný. Vzdala se a vkročila do něj.

Eva stála na celém světě o jedinou věc: svléknout si tyhle příšerné šaty a zout si lamače kotníků, jež měla na nohou. Nakonec odvedla svou povinnost a předpokládala, že si vysloužila velké plus v přehledu plnění pravidel manželství, když se vyšňořila a pomalovala se na večer, po který hrála manželku podnikatelského boha.

Kdo vůbec vymyslel charitativní zimní ples? napadlo ji. Když únor zvedl svou ohavnou zmrzlou hlavu, příčetní lidé chtěli zůstat doma v teplých, pohodlných šatech. I ti ne zcela příčetní se z větší části choulili někde v teple, obzvlášť v zatracené dvě hodiny ráno za mrazivé noci, což taky vedlo k tomu, že neměla žádnou výmluvu proč nesplnit manželskou povinnost.

Rok 2061 začal v profesionálním smyslu zostra – a to skoro doslova – a následovaly vraždy a další zmatek.

Jenže vraždy si daly pohov, což jí poskytlo čas a prostor na moc pěkné tři dny žhavých pláží a ještě žhavějšího sexu na Roarkeově soukromém ostrově. A jestli musel následovat nóbl bál s nóbl šaty, už to měla aspoň za sebou.

Od pondělka bude zpátky v sedle v normálních botách a rozumných šatech. S odznakem a zbraní v pouzdře.

Ne že by je teď u sebe neměla, nacpané do té hloupé, třípytivé kabelky. Poručík Eva Dallasová měla odznak a zbraň u sebe vždycky.

Konečně nasedla do auta, už příjemně vyhřátého, a zamyslela se nad elegantním hotelem na East Side, nad jeho umanutě zimní výzdobou v plesovém sále a nad lidmi uvnitř. To vše už našťestí viděla jen ve zpětném zrcátku.

Roarke se k ní naklonil, vzal ji za bradu, pohladil ji palcem po mělkém důlku a políbil. „Děkuju.“

To jsem celá já, pomyslela si Eva při pohledu do nespoutaně modrých očí muže, jehož bohové vyčarovali za obzvlášť štědrého dne. Skoro celý večer jenom v duchu brblám.

To podle ní porušovalo ducha, byť ne literu, pravidel manželství.

„Bylo to v pohodě.“

Roarke se zasmál, znovu ji políbil a rozjel se. „Nenáviděla jsi devět z každých deseti minut, které jsi tam strávila.“

V hlase mu znělo pobavení a ozvěny Irska – dokonalý doplněk nádherné tváře rámované kšticí černých vlasů.

Bohové se podle Evina názoru rozhodli zkombinovat nejlepší rysy válečníka, básníka a anděla – navíc padlého, což výsledek ještě kořenilo – a jejich dílo se pak zamilovalo do nespolečenské policistky z oddělení vražd.

To by člověk nevymyslel.

„Možná sedm a půl z každých deseti. Bylo prima setkat se s Charlesem a Louisou i s Mirovými. Bylo to v pohodě, ne?“

„Bezchybné.“

„To zase ne.“ Odfrkla si. „Možná jsi neslyšel, jak říkám té ženské s vlasy jako horou šlehačky,“ Eva naznačila krouživé pohyby prstů nad svými nakrátko ostříhanými hnědými vlasy, „že nechci předsedat výboru pro zapojení rehabilitovaných delikventů do společnosti, protože mám moc práce s tím, abych zavírala delikventy do vězení.“

„Slyšel a byl jsem ti vděčný, když ti začala vysvětlovat, že se policie příliš zaměřuje na trest místo na nápravu, že ses ovládla a jednu jí nevrátila.“

„Napadlo mě to. Můžeš vsadit ten svůj pěkný zadek, že kdyby k ní přišel jeden z těch jejích erděček, jak jim říká, praštil ji přes hlavu a utekl se všemi šperky, co si na sebe navěšela, nepřednášela by mi o tom, jak zákon potřebuje srdce, soucit a odpuštění.“

„Nikdy nestála nad tělem ani nemusela někomu oznamovat, že jeho blízký je mrtvý, a tudíž nemá poněti, kolik srdce a soucitu takové úkoly vyžadují.“

„No, každopádně jsem ji nepraštila, ani nikoho jiného.“ Samolibě se na sedadle zavrtěla. „Bod pro mě. Teď můžeme jet domů a zbavit se těchhle hadrů.“

„Bavilo mě se na tebe v těch hadrech dívat, skoro tak, jako mě bude bavit tě z nich svlékat.“

„A zítra si můžeme přispat, ne? Lenošit jako dva slimáci a...“

Ze zvyku se rozhlédla po ulici a zarazila se. „Kristepane! Zastav!“

Uviděl ji zlomek vteřiny před tím, než vkročila do ulice, přímo do záře jeho reflektorů.

Nahá, zkrvavená a s vytřeštěnýma prázdňýma očima kráčela pořád dál.

Eva vyskočila z auta a začala si svlékat kabát, ale Roarke ji předběhl a přehodil ten svůj ženě přes ramena.

„Je skoro zmrzlá,“ řekl Evě. „Budete v pořádku,“ obrátil se k neznámé. Ta zvedla ledovou ruku a přitiskla mu ji k obličejí.

„Jste anděl?“ zeptala se. Pak se její vykulené oči obrátily v sloup a zhroutil se na zem.

„Odnes ji do auta. Máme vzadu deku?“

„V kufru.“ Roarke donesl ženu k vozu, položil ji do tepla a Eva přinesla deku.

„Budu s ní vzadu. Podej mi tu pitomou kabelku. Nejbližší nemocnice je St. Andrew’s.“

„Já vím.“ Hodil Evě kabelku, nasedl za volant a prudce se rozjel.

Eva vytáhla videofon a spojila se s nemocnicí. „Tady poručík Eva Dallasová.“ Oddrmolila číslo svého odznaku. „Vezu k vám neidentifikovanou ženu po dvacítce s neurčenými zraněními. Je v bezvědomí, v šoku a nejspíš jí hrozí podchlazení. Za pět minut jsem u vás.“ Zhodnotila Roarkeovu rychlost. „Nebo spíš za tři.“

Pak videofonem pořídila snímek ženina obličje a krku. Viděla, že na něm má stopy po poutech.

„Někdo ji svázal, škrtil a patrně taky znásilnil. Má pár řezných ran a plno oděrek, ale podle mě všechna krev není její.“

„V takovém stavu nemohla chodit po ulicích dlouho. Nejenže je mráz, ale někdo by si jí všiml.“

„Má krev ve vlasech,“ zamumlala Eva a přejela jí rukou po hlavě. „Schytala ránu do týla.“ Zalitovala, že si nevezla terénní soupravu, ale aspoň jí prozkoumala ruce a nehty. Pak vzhlédla, protože Roarke už zatáčel k pohotovosti.

Nedala jim moc času na přípravu, ale venku už stáli dva lékaři a zdravotní sestra s lůžkem na kolečkách. Eva otevřela dveře, ještě než Roarke úplně zastavil. „Je tady. Někdo ji škrtil... provazem, nebo šátkem... a má zranění na hlavě, patrně od tupého předmětu. Potřebuje vyšetřit, jestli nebyla znásilněna.“

Za řeči uhnula, aby lékaři mohli přemístit ženu na lůžko. Poklusem ji odvezli dovnitř, přičemž lékař, který vypadal sotva dost starý na to, aby si mohl legálně koupit alkohol, štkal povely.

„Vydržte tady.“ Ohlédl se na Evu a Roarkea. „Potřebuju slyšet všechno, co víte.“

Proběhli dveřmi na vyšetřovnu, kde čekali další zdravotníci. „Na tři!“

Napočítali do tří a přesunuli ženu z lůžka na stůl.

„Teplota těla je třicet tři stupňů,“ zavolal někdo přes hlasy ostatních.

„Odjedu s autem někam ke straně,“ zašeptal Roarke Evě, „a hned se vrátím.“

Kapačky, zahřívací příkrývky, jehly, prohmátávání.

Bože, nesnášela nemocnice.

„Povězte mi, co víte.“ Lékař se krátce ohlédl na Evu, ale pokračoval v práci.

Zdálo se, že není o moc starší než jeho pacientka. Měl kštici jemně zvlněných hnědých vlasů, pohledný obličej, zdrsňený celonočním strništěm, a stíny únavy pod jasně modrýma očima.

„Objevila se před námi na ulici... Carnegie Hill tak, jak ji vidíte. Šla, jako kdyby měla vypito, byla v šoku, mluvila těžkým jazykem. Zeptala se manžel, jestli je anděl, a omdlela.“

„Teplota těla je třicet tři jedna a stoupá.“

„Potřebuju, abyste jí prozkoumali ruce,“ řekla Eva, „až jí odeberu otisky prstů. Všechna ta krev nepatří jí.“

„Nejdřív mě nechte, ať jí zachráním život.“

Eva jim dala prostor, ale nespouštěla oči z ženina obličeje.

Mladá a pod těmi pohmožděninami velice atraktivní. Míšenka – zčásti asijského, zčásti afroamerického původu. Drobná postava, ne víc než padesát kilo a něco přes sto padesát centimetrů. Upravené prsty – velice bleďe růžové nehty na rukou i na nohou. Propíchnuté uši, ale bez náušnic. Nebylo vidět žádné tetování. Černé vlasy skoro do pasu, zcuchané a spleené.

Eva vyšla ven a spustila program na rozpoznávání obličejů s fotkou, kterou pořídila v autě. Věděla, že vzhledem k modřinám a otokům od bití nemusí uspět.

Vzhlédla, když k ní přistoupil Roarke s terénní soupravou.

„Napadlo mě, že ji budeš chtít.“

„Chci, díky. Jestli se neprobere, než s ní budou hotoví, potřebuju jí odebrat otisky prstů kvůli identifikaci. Bude někde zblízka. Má ruce i pleť člo-

věka, který má dost peněz, aby si zaplatil dobrou péči, a v žádném případě nemohla jít přes několik bloků, takže bydlí nebo pracuje v oblasti Carnegie Hill. Nebo tam byla, když na ni někdo zaútočil.“

Ohlédla se ke dveřím do vyšetřovny. „Podle té krve by člověk hádal, že se bránila, ale nevidím žádná obranná zranění. Pod nehty nemá krev ani cizí kůži, nebo aspoň žádnou, která by byla vidět pouhým okem.“

„Bojíš se, že nebyla sama a že je někde další oběť.“

„Musím to zvažovat jako jednu z možností. Jestli tahle utekla, ta druhá...“

Odmlčela se, protože se dveře otevřely a vyšel z nich lékař. „Její životní funkce jsou stabilizované a tělesná teplota vystoupala nad třicet pět a půl stupně. Nejvážnější z jejích zranění, mezi které patří řada obličejových pohmožděnin a tržných ran, modřiny na břicho a řezné rány, které vypadají jako od nože, je poranění hlavy. Má otřes mozku. Byla znásilněná, opakovaně a násilně. Opilecká chuze a ztěžklý jazyk byly patrně důsledkem podchlazení a šoku. Právě probíhá toxikologický rozbor, ale tohle je nejpravděpodobnější.“

„Potřebuju její otisky. Všechna krev není její,“ připomněla mu Eva, než lékař stačil něco namítnout. „Někdo může být ve stejném stavu jako ona. Když zjistím její totožnost, třeba nám to umožní zachránit dnes v noci další život.“

„Promiňte, na to jsem nepomyslel.“ Promnul si oči. „Mám dvojitou směnu.“

„Je to slyšet.“

„Ještě jednou se omlouvám. Patrně jste jí zachránili život, když jste ji sem dopravili tak rychle. A rozhodně jste zabránili poškození mozku. Jsem doktor Nobel. Del Nobel.“

Eva přijala jeho ruku. „Dallasová. Poručík Dallasová. Roarke.“

„Jo, to mi došlo asi tak před dvěma minutami.“ Nobel potřásl rukou i Roarkeovi. „Pěkné šaty,“ řekl Evě.

„Byli jsme na jedné akci.“

„Doufám, že z nich čistírna dostane tu krev. Pojdte jí určit totožnost. Někdo si o ni nejspíš dělá starosti.“

Vrátili se dovnitř. „Chci snímky zranění,“ řekla Eva, ale první na řadě byla identifikace.

Přistoupila k vyšetřovacímu stolu, vytáhla ze soupravy polštářek a jemně k němu přitiskla ženiny prsty.

„Tak. Daphne Strazzová, dvacet čtyři let. Adresa zhruba dva bloky od místa, kde jsme ji našli. Provdaná za...“

Vzhledla a uviděla Delův výraz. „Vy ji znáte.“

„Ne, nikdy jsem se s ní nesetkal, ale znám jejího manžela. Všichni v téhle nemocnici vědí, kdo je Anthony Strazza. Bože. Je to Strazzova manželka?“

„Zkuste to udržet pod pokličkou, dokud nebudu moct... Probouzí se.“

Eva viděla, jak se ženiny dlouhé, tmavé řasy zachvěly. Pak se otevřely oči tvaru mandle a nápadně zeleného odstínu. A zůstaly prázdně zírat.

Del zvedl ruku, aby zarazil Evu, která už se skláněla k Daphne. „Jste v pořádku. Jste v nemocnici. Nikdo vám neublíží. Už jste v bezpečí.“

Její oči se rozhlédly po místnosti. A začala přerývaně, zrychleně oddechovat. Del ji vzal za ruku. „Jste v pořádku,“ zopakoval. „Jsem lékař. Jste v bezpečí. Dám vám něco proti bolesti.“

„Ne, ne, ne.“

„Dobře, dobře, počkáme s tím.“ Jeho hlas zůstával klidný a vyrovnaný. A ačkoliv její životní funkce sledovaly přístroje, Eva si všimla, že jí položil prsty na zápěstí, aby změřil pulz i postaru. „Chtěl bych, abyste se uvolnila,“ pokračoval. „Dýchejte pomalu. Dokážete nám říct, co se vám stalo?“

„Byla jsem mrtvá. Myslím, že jsem byla mrtvá.“

Del zabloudil pohledem k Evě.

Ta postoupila dopředu. „Na co si vzpomínáte?“

„Já... šla jsem pryč. Nebo šel pryč svět.“

„Předtím. Vzpomínáte si, co bylo dřív?“

„Měli jsme večeři, pořadali jsme večírek. Večeři pro padesát lidí v osm hodin, s koktejly v půl osmé. Měla jsem na sobě šaty od Diora s perlovým lemováním. Podávaly se humrové medailónky, mušlový salát a zimní dýňová polévka, žebírka a mladé ryby upečené s rozmarýnem, s bílým a zeleným chřestem. Croquebouche a káva. Z vín se rozlévalo...“

„To je teď jedno. Co se stalo po večeři?“

„Hosté odešli v půl dvanácté. Kdybych to naplánovala líp, odešli by v jedenáct. Manžel má ráno pochůzky. Je velice zaměstnaný. Je to chirurg, uznávaný a velice nadaný. Normálně bychom šli po odchodu hostů spát a domácí androidi by všechno uklidili. Šli bychom do postele a...“

Znovu začala zrychleně dýchat. Tentokrát ji Eva chytila za ruku, než Del stačil zasáhnout. „Jste v bezpečí, ale musíte mi říct, co se stalo, když jste šli nahoru do ložnice.“

„Někdo byl v domě.“ Zašeptala to jako tajemství. „Ne host. Ne. Čekal. Dábel, je to dábel! Jeho obličej je obličej ďábla. Manžel... Padl. Padl a dábel se smál. Já nevím. Já nevím. Prosím. Já nevím.“

Rozvzlykala se a pokusila se schoulit do klubíčka.

„To stačí,“ vyštěkl Del na Evu. „Musí odpočívat. Dejte jí trochu času.“

„Ještě se jí podívám pod nehty. Jestli tam má něco z toho, kdo to udělal, potřebuju to mít.“

„Pospěšte si.“

Prohlídka s mikrobrýlemi nic neodhalila, ale Eva vzala nástroje a jemně s nimi přejela ženě pod nehty. Nic.

„Bud' se nebránila, nebo k tomu neměla příležitost.“ Eva si prohlédla stopy po poutech na zápěstích. Jestli vám řekne něco dalšího, potřebuju to hned vědět. Vráťím se za pár hodin a postavím k jejímu pokoji strážníka.“

Eva vyšla s Roarkem před nemocnici.

„Pošleš tam strážníka, aby se nikdo nedostal k ní, nebo aby neutekla?“

„To ještě nevím.“ Za chůze vytáhla videofon. „Zkontrolujeme Anthonyho Strazzu.“

Pomyslela si, že zrovna takhle si zbytek noci neplánovala. Během krátké jízdy zjistila základní informace o Strazzových.

Chirurg byl o víc než dvacet let starší než jeho žena, druhá žena, jak si Eva všimla. První manželka, se kterou se rozvedl před pěti lety, momentálně žila v Austrálii a zatím se znovu neprovdala.

Se současnou manželkou byl tři roky. Když se vzali, byla studentka a na částečný úvazek se zabývala plánováním společenských akcí. Žádné další zaměstnání nebylo uvedeno.

Pokud šlo o manželky jako trofeje, Eva předpokládala, že Daphne splňuje zadání. Mladá a krásná, pokud zrovna neměla zmlácený obličej. Patrně taky vynikající hostitelka, když se zabývala plánováním společenských akcí.

Evu napadlo, jestli ji taky někdo považuje za trofej, byť byla Roarkeovou první a jedinou manželkou.

Podívala se na něj, zatímco parkoval na ulici před domem z červených cihel, ve kterém bydleli Strazzovi.

„Ty sis nepořídil třpytivou trofej.“

„Mám třpytivé trofeje rád,“ odpověděl. „Proč jsem si ji nepořídil?“

„Tvoje chyba. Pokud jde o trofeje, byla bych v kategorii těch zašlých a promáčknutých.“

„Ani v nejmenším. Ale opravdu nejsi trofej.“

Eva vystoupila a přešla po chodníku v těch hloupých nóbl střevočkách.
„To je kompliment?“

„Je to pravda. Kdybych chtěl trofej, pořídil bych si ji, nebo ne?“ Vzal ji za ruku a přejel palcem po snubním prstenu. „Dávám přednost své policistce. Myslíš na Daphne Strazzovou a generační rozdíl mezi ní a manželem.“

„Jak to víš? Neměls čas ho prověřit.“

„To je prosté. Strazza je známý chirurg a jeho jméno mi něco matně říká. Určitě je aspoň o dvacet let starší než ona.“

„O dvacet šest. Je jeho druhá manželka. S první, zhruba stejně starou jako on, se po dvanácti letech rozvedl. Žije v Austrálii na ovčí farmě, což je dost daleko od New Yorku a večírků v sídlech na Upper East.“

Prohlédla si dům před sebou. Tři poschodí staré elegance v newyorském stylu. Strazza spojil dva domy v jeden a vchod rozšířil do podoby vyřezávaných dvoukřídlých dveří. Vysoká, úzká okna, na noc s clonami, připomínala v rámech z tmavého dřeva prázdné oči. Dvoje skleněné dveře v prvním patře vedly na balkón se stylizovaným písmenem S uprostřed zábradlí.

Podobné zábradlí lemovalo i tři schody od chodníku ke vchodu.

Na kterém, jak si Eva všimla, bylo nainstalováno to nejmodernější zabezpečení.

„Kamera, čtečka dlaně, interkom, dvojitá čtečka karet,“ řekla, když se k němu přiblížili. „Zaplátil za důstojný zevnějšek, ale taky si sem dal dva kvalitní policejní zámky. Zvukový, vizuální a pohybový alarm.“

„Tohle je přesně ten typ domu a přesně ten typ sousedství, na který bych se dřív zaměřil.“ Vzpomínka na dny, kdy působil jako mistrovský zloděj, Roarkeovi vyloudila nostalgický úsměv na rtech. „Je tu klid a uvnitř čekají poklady. Umění, šperky i hotovost.“

„Za těch starých časů by ti jak dlouho trvalo překonat takové zabezpečení?“

Roarke naklonil hlavu ke straně a prohlédl si zámky. „S řádnou přípravou? Řekl bych, že dvě nebo tři. Spíš dvě.“

„Minuty?“

„Samozřejmě.“

Eva věděla, že se nechlubí. Konstatuje skutečnost.

Zazvonila. Očekávala automatickou počítačovou odpověď, ale nic se nestalo.

Znovu zazvonila. „To mi připadá jako selhání systému. Žádné varování, žádná reakce, žádný pokus o skenování.“

Zatímco čekali, Roarke vytáhl náramkový počítač a zadal do něj nějaký pokyn. „Systém je vypnutý,“ řekl Evě. „Deaktivovaný. A dveře, poručíku, jsou odemčené.“

„Sakra.“ Vytáhla z kabelky zbraň a odznak, odhodila ji na práh a připevnila si odznak na kabát. A nijak ji nepřekvapilo, zatímco si připínala ke kabátu i záznamník, že Roarke vytáhl zbraň z kotníkového pouzdra.

„Vydrž. Začátek záznamu. Poručík Eva Dallasová a odborný civilní poradce Roarke vstupují do nezajištěného sídla Anthonyho Strazzy. Dva pokusy o kontakt nevedly k žádné reakci. Existuje důvod k domněnce, že Strazza je zraněný, nebo nehybný. Ozbrojila jsem civilistu.“

Otevřela dveře a příkrčeně vpadla dovnitř, Roarke za ní vzpřímeně.

Rozhlédla se po vstupní hale. Ze stříbrného a bílého lustru nad hlavou se linula tlumená záře, která osvětlovala kapky a šmouhy krve na bílé mramorové podlaze.

„Vidíme krev... a šlápoty, které jdou přes ni. Bosé nohy... nejspíš Daphne Strazzové.“

Pokynula Roarkeovi jedním směrem a sama se obrátila druhým. Oba zavolali: „Čisto!“, když prohledali svou stranu místnosti.

Nepotřebovala Roarkea, aby poznala, že odtud někdo něco odnesl. Viděla pár prázdných výklenků ve stěně a nepořádek po večírku, který neuklidil žádný domácí android.

Vrátili se ke schodům a vykročili do prvního patra, kde se opět rozdělili.

Ucítila tu vůni, když kráčela k místnosti s balkónem a s otevřenými dvojkřídlymi bílými dveřmi.

Krev, smrt... a květiny.

Všechny tři složky našla v prostorné ložnici se širokou bílou postelí, která měla vysoké sloupky z naleštěného zlata. Podobně jako podlahu potřísnovaly bílé povlečení krvavé kapky a skvrny. Na zemi ležela židle se zlatým lakem a s ulomeným opěradlem, od kterého se táhla lepicí páska... zkrvavená a přetržená. Pošlapané bílé lilie a jejich květní plátky plavaly v kaluži krve, která se rozlila po bílém a zlatém koberci.

Na koberec se vylila voda s květinami z velké broušené vázy, která ležela vedle, potřísněná krví a nějakou šedou hmotou.

Další krev byla na pelesti vedle sloupku a čehosi, co připomínalo rozmazané otisky rukou, červené proti bílému pozadí koberce.

Mezi vši tou krví ležel Anthony Strazza jako kajícík na oltáři, s roztaženými rukama i nohama. Na sobě měl tmavě šedivý oblek a o něco světlejší šedivou košili s manžetami. Jeho obličej téměř nebyl k poznání a v tom kousku profilu, který Eva viděla, byl zarudlý od bití.

Tmavě plavé vlasy měl splepené krví a dalšími tkáněmi, které vytekly z otevřených ran na zátylku.

„Mám tělo!“ zavolala Eva.

Roarke se k ní připojil a zastavil se vedle ní na prahu.

„Tohle neudělá nikdo, komu jde jenom o krádež, navíc tu nechal plno věcí, které se daly snadno odnést.“

„Možná se mu to vymklo z rukou,“ řekla Eva. „Ještě musíme prohledat druhé patro.“

„To můžeš udělat sama, protože oba víme, že ať to udělal kdokoli, už je dávno pryč. Já zatím dojdu pro tvoji terénní soupravu.“

Eva souhlasila, že pachatel dávno zmizel, ale postupy se nedodržují jen tak bez důvodu. Prohledala poslední podlaží se Strazzovou pracovnou, koupelnou a jakousi mediální místností v soudobém mužném stylu, s lesklou automatizovanou kuchyní, dobře vybaveným barem a druhým počítačem...

A s otevřeným skříňkovým trezorem.

Sešla dolů naproti Roarkeovi.

„Nahore je skoro prázdný sejf. Na první pohled nevypadá otevřený násilím. Kloním se k tomu, že útočník vytloukl ze Strazzy kód, ale můžeš to zkontrolovat.“

Podívala se na svoje střevíčky – jehlové podpatky připevněné k chodidlům několika třpytivými páskami. Odevzdaně si je zula, zaizolovala si bosé nohy a ruce a Roarkeovi podala Hermetikus. „Ještě jsem se nedívala do skříňek v hlavní koupelně. To bys mohl udělat ty, až se zaizoluješ. Musím oficiálně identifikovat oběť a nahlásit to.“

„Takže budeš Peabodyovou tahat předčasně z postele.“

„Když jsi polda, nikdy není předčasně. Potřebuju normální hadry, sakra.“

„Postarám se o to.“

„Jak?“ zeptala se, když jí do výbavy vrátil Hermetikus.

„Tím, že vytáhnu předčasně z postele Summerseta.“

Eva si představila Roarkeova komorníka a osinu v zadku. „Ale...“

Roarkea její očekávaná reakce pobavila. Pohladil ji prstem po nahém rameni. „Vyber si, jestli chceš dělat svoji práci v něčem pohodlnějším, nebo ve formální toaletě.“

„K čertu s tím. Hadry. A boty. A můj normální kabát. A...“

„On ví, co ti má poslat. Ve skříni – v jeho skříni – je další trezor, taky otevřený a prázdný.“

Eva odhodila kabát za sebe, přešla po potřísněném koberci a shýbla se v tenoučkých červených a stříbrných šatech k mrtvole. Sukně se skládala z desítek tenkých, vzdušných obdélníků, které se za chůze rozevíraly a odhalovaly délku jejích nohou. Nahá záda křížovaly pásky stejně úzké a třpytivé jako ty na zutých střevíčkách.

Mrtvé prsty přitiskla k identifikátoru. „Totožnost oběti potvrzena. Anthony Strazza bytem na této adrese.“ Vytáhla další přístroj. „Čas smrti jedna hodina dvacet šest minut. Příčinu smrti určí soudní patolog, ale podle předběžného ohledání ji patrně způsobila fraktura lebky.“

„To bude všechno,“ řekl za ní Roarke. „V manželině skříni žádný trezor není. Předpokládám, že tenhle je dost velký, aby pojmul její šperky i ty, které mohl mít on. Půjdu se podívat na ten nahoře.“

„Nejdřív se mrkni na bezpečnostní záběry. Pachatel je určitě vyčistil nebo zničil, ale můžeme mít štěstí. Koukni i na dveře a alarmy.“

„Jako odborný poradce musím podotknout, že tady nešlo o loupež, nebo aspoň ne v první řadě.“

„Ne, byl to jenom pořádně velký bonus ke znásilnění a vraždě.“ Sáhla pro videofon. „Sakra. Mám ho v té lesklé věci.“

„Ne, je v tvé terénní soupravě, ta lesklá věc leží prázdná v autě.“

„Hm, tady je. Díky. Podívej, řeknu Peabodyové, ať přivede McNaba, protože je tu plno elektroniky. Můžeš jet domů a trochu se vyspat.“

Roarke jenom povytáhl obočí a Eva pokrčila rameny. „Nebo ne.“

„Nebo ne. Můžu ti oznámit, že... vetřelec rozbil centrum bezpečnostního systému. Když jsem ověřoval, že tady nikdo není, nezkoumal jsem je podrobněji. A trojice domácích androidů je taky rozbitá.“

„Má rád násilí... proti živým i neživým. Zjistí, co půjde.“

„Uvidím, co svedu.“

Eva osaměla. Podívala se na tělo a pomyslela si, co jeden člověk dokáže udělat druhému.

A oznámila nález mrtvolky.